



# DESCONEGUTS

DAVID LOZANO



edebé

**PERISCOPI**

# **DESCONEGUTS**

**PREMI EDEBÉ  
DE LITERATURA  
JUVENIL**



DAVID LOZANO

# DESCONEGUTS

PREMI EDEBÉ  
DE LITERATURA  
JUVENIL



**edebé**

Obra guanyadora del Premi EDEBÉ de Literatura Juvenil segons el veredict del jurat format per Xavier Brines, Paula Jarrin, Rosa Navarro Durán, Robert Saladrigas i Care Santos.

Títol original: *Desconocidos*

© David Lozano, 2018

© *Traducció*: Martina Garcia Serra

© Ed. Cat.: Edebé, 2018

Passeig de Sant Joan Bosco, 62

08017 Barcelona

www.edebe.com

Atenció al client: 902 44 44 41

contacta@edebenet

*Directora de Publicacions*: Reina Duarte

*Editora de Literatura Juvenil*: Elena Valencia

*Disseny de la col·lecció*: Book & Look

*Fotografia de coberta*: Shutterstock

*Fotografia de l'autor*: Fernando Sánchez

1a edició, març 2018

ISBN: 978-84-683-3459-2

Dipòsit legal: B. 2613-2018

Imprès a Espanya

Printed in Spain

EGS – Rosari, 2 – Barcelona

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreueu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra ([www.conlicencia.com](http://www.conlicencia.com); 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

*Al meu pare, gran pilot que ja iniciat  
el seu últim vol*



*En mitad de la plaza hay quien se vuelve  
y levanta los ojos  
para buscar la luz en mi ventana,  
el faro de la noche y sus fantasmas.*

Luis García Montero, *El lector*





*McDonald's de l'estació de Sants,  
Barcelona. 30 de juny, 20.20 h*

«Estranys», pensa la Lara mentre es repassa el reflex a la pantalla del mòbil. «Som dos estranys.»

Dos desconeguts que, malgrat tot, han decidit trobar-se aquesta nit en un escenari tan poc suggeridor com el McDonald's de l'estació de Sants.

Terra de ningú, perquè a les estacions ningú s'hi queda. Són cruïlles de camins, tal com li ha explicat en Wilde hores abans en proposar-li aquell punt de trobada. «Espais que es buiden de matinada», ha acabat ell, abans d'enviar-li un últim missatge en forma de punts suspensius.

Una invitació així no es pot rebutjar.

La Lara se sent cada vegada més atrapada pel magnetisme d'aquell noi, pel seu misteri. «És llest. Sap que jo no hauria acceptat quedar en un lloc menys públic sense coneixe'l.»

Ella ha d'admetre, a més, que no tothom és capaç de vendre com una cosa romàntica una cita en un McDonald's, encara que sigui en un amb un toc de presumpta cafeteria com aquell. Sí, en Wilde és llest.

La Lara es pregunta, d'altra banda, quines possibilitats reals hi ha que un noi tan interessant, tan culte, tan ocurrent... estigui bo i no sigui gai.

—Prou per estar disposada a comprovar-ho.

Acaba de parlar en veu alta. Sola. Afortunadament, no sembla que ningú del seu voltant se n'hagi adonat.

El problema de llocs com aquell, es queixa la Lara en silenci, és que tornen invisibles les persones. I més en una estació, és clar. Allà tothom està més pendent de les maletes que de la gent. Així i tot, se sent observada; la seva mirada es creua amb la d'altres joves, tot i que ningú fa acció de reconèixer-la. Que deu ser, en Wilde, cap d'ells? Entre tants desconeguts de diferents races, edats i aspectes és impossible cridar l'atenció, i ara es veu incapaç de distingir cap perfil que encaixi amb la idea que s'ha anat forjant, després de tantes hores de missatges i xats, del seu company virtual.

I si ell ja és allà, i l'espia? Gràcies al seu anonimats podria ser al seu costat i la Lara ni se n'adonaria. En Wilde juga amb avantatge en aquella cita a cegues: ja sap com és ella, ha tingut l'oportunitat de veure'n fotos a Twitter. Està en condicions d'identificar-la. En canvi, el perfil d'en Wilde a la xarxa l'únic que mostra és un paisatge de muntanya i mai hi ha publicat fotos seves. Per això la Lara només compta amb el record de les llargues converses que han mantingut cada matinada per imaginar la seva la figura, el rostre, les mans. Potser no és un material gaire fiable per dissenyar nois.

Definitivament, no ho és.

Els nervis la devoren. Es regira a la cadira i consulta l' hora que li indica el mòbil: falten cinc minuts per a dos quarts de nou, el moment acordat per a la trobada.

Dos quarts de nou de divendres, trenta de juny.

Només la Berta, la seva millor amiga i còmplice de tantes aventures, està al corrent d'aquella cita que els seus pares no haurien autoritzat mai. De fet, han pactat que la Lara li farà una trucada perduda a les nou per tal de confirmar que tot va bé.

Els minuts transcorren. Queda molt poc. En aquell moment a la Lara l'assalta el gran dubte: se n'hauria d'anar abans que sigui massa tard? Ha sigut una bona idea fer aquell pas, després de dos mesos limitant-se a parlar amb ell a través de la xarxa? No hauria d'haver exigít alguna garantia més abans d'avançar així?

La seva ment, propensa al drama, concep terribles avatars d'en Wilde: un vell pederasta que estira els dits artrítics cap a ella mentre es llepa els bigotis; un psicòpata que afilel el ganivet amb què acostuma a esquarterar adolescents; el líder d'una secta que busca carn fresca per sacrificar en rituals satànics; un violador compulsiu (molt compulsiu)...

O un tímíd patològic, d'aquells que no obren la boca quan arriba el moment de la trobada presencial.

Totes aquelles possibilitats gairebé li semblen millors que una última que ni s'atreveix a considerar: i si apareix el seu ex? A part de dir-li a la Berta, la Lara no ha explicat a ningú el pla d'aquella nit, però en Jordi és capaç d'haver-se'n assabentat. Sobretot perquè algunes de les piulades que ha publicat ella durant els últims

dies permeten intuir la seva connexió amb en Wilde. Es penedeix d'haver sigut tan poc prudent.

Sí, en Jordi se n'ha pogut assabentar. Amb prou feines fa tres mesos que han tallat i ell ho porta tan malament que ha amenaçat de suïcidar-se si la Lara comença a sortir amb algú altre. Una fanfarronada? Qui ho sap. Per si de cas, ella ha denunciat a la policia l'assetjament al qual la sotmet. Malgrat tot, com que no hi ha cap perill directe per a la Lara, l'únic que ha aconseguit és que el seu avís quedi registrat. Tampoc es pot fer gaire cosa més; una ordre d'allunyament potser protegeix la víctima de l'assetjament, però no impedeix un suïcida posar fi a la seva pròpia vida.

La Lara està cansada. Vol superar aquesta ruptura, allunyar-se per sempre d'en Jordi. Per això s'aferra amb tanta força a la salvació que suposa l'aparició d'algú com en Wilde.

No es penedeix d'haver acabat amb el seu ex; tot al contrari: aquesta relació és història i no està disposada a sotmetre's al seu xantatge de perdedor. Precisament per demostrar-se a si mateixa la seva llibertat legítima, és allà en aquells moments, assistint a una cita amb un altre noi. Disposada a començar de nou. A passar pàgina.

«No», procura calmar-se. «És impossible que aparegui en Jordi. No sap el lloc ni l'hora en què hem quedat i ni tan sols viu prop de Sants.» Tot i que els altres candidats imaginats per a aquella cita a cegues no són tan improbables...

La seva amiga Berta sí que seria capaç d'enfrontar-se a totes aquelles amenaces, incloent-hi en Jordi.

És forta, imperiosa, fins i tot agressiva quan la situació ho requereix. Tant de bo fos amb ella.

La Lara, farta de la seva incertesa, està a punt de sortir corrents. Se sent temptada de confondre's entre totes aquelles figures que albira a través del vidre des de la seva posició, siluetes amb pinta de passatgers de l'AVE que es perden amb el seu equipatge fent cap al vestíbul de l'estació. Intenta resistir aquest impuls, es força a recuperar la tranquil·litat. «No siguis ridícula», es diu. «No fugis. Cap d'aquests perfils perillosos amb els que als acabes de fantasiejar hauria quedat aquí.»

O això es vol creure.

Dos minuts. D'aquí a uns segons ja ni tan sols disposarà de la possibilitat d'eludir la trobada. O s'aixeca i desapareix o...

La Lara no es mou. Impossible. Malgrat el risc, no s'escaparà sense sentir per fi la veu d'en Wilde, sense enfrontar-se a la seva mirada eterna.

«Mirada eterna.»

La Lara ha tornat a deixar-se portar per una fantasia romàntica. Com ha pogut triar aquell adjectiu enmig d'un entorn tan miserable?

Només les hamburgueses són eternes en un McDonald's gràcies a la seva composició química, que val més ignorar.

El compte enrere continua i el flux de persones que va i ve als voltants de la seva taula continua creixent.

En Wilde podria ser qualsevol.

La Lara se l'imagina entrant a l'estació amb pas ferm, entre les mans el llibre que han pactat que ha de

portar per delatar-se: *Carta d'una desconeguda*, una de les seves històries preferides.

Un minut.

En Wilde ha d'estar a punt d'aparèixer.

«Ves-te'n ara, que encara hi ets a temps», li xiuxiueja una veu en la seva consciència, que es va apagant a mesura que la imatge idealitzada del noi guanya nitidesa.

Però la Lara ha deixat enrere el punt sense retorn. Per a ella, en aquell instant, la pitjor amenaça és que ell no acudeixi a la cita.

S'esperarà.

Necessita conèixer, per fi, el seu enigmàtic company de matinades.

## Capítol u

*McDonald's de Sants,  
30 de juny, 20.31 h*

**E**n Wilde ha amagat l'exemplar de *Carta d'una Edesconeguda* fins just abans d'arribar a la seva taula, així que la Lara amb prou feines li ha prestat atenció mentre apareixia per la porta i avançava en la seva direcció; està massa pendent del seu rastreig de sospitosos per fixar-se en una figura que, en aparença, no compleix el requisit. Només quan es troba davant del seu objectiu, a una distància d'un metre, en Wilde aprofita un creuament de mirades, dibuixa un somriure blanquíssim i mostra el llibre.

—Hola.

La Lara titubeja al principi, amb els ulls clavats en el volum que ell sosté com una credencial. Triga a reaccionar. Després de tants preparatius, de tants assajos mentals per a aquell moment, el noi l'ha agafat desprevinguda. Odia provocar una mala primera impressió, però ja és tard per intentar arreglar-ho. Confia millorar la seva imatge durant el sopar.

—Wilde? —pregunta quan aconsegueix articular paraula, penedint-se immediatament d'una comprovació tan estúpida com el gest que encara té pintat a la cara.



Malgrat tot, ell no riu. Simplement assenteix i assenyala la cadira buida.

—Puc seure o t'has endut una decepció tan gran que prefereixes que me'n vagi?

Té un accent català molt marcat.

—No, no! Perdona, ha sigut la sorpresa... Jo...

Ni tan sols s'han fet dos petons per saludar-se. Quin desastre de començament.

A la Lara li arriba, provinent d'ell, una agradable olor d'acabat de dutxar que es barreja amb l'aroma familiar d'una colònia que no identifica. Aprofita els segons que triga en Wilde a acomodar-se per estudiar-li les faccions: no és especialment guapo, però sí que és atractiu. Té un no sé què. Deu fer al voltant d'u vuitanta i està força prim. De pell molt pàl·lida, els ulls grossos, negríssims, semblen dissenyats per estudiar-ho tot fins al mínim detall. És morè i porta els cabells molt curts, la qual cosa contrasta amb les seves celles espesses. A les galtes li avança l'ombra d'una barba que encara no li creix amb prou densitat per quedar bé. La seva amiga Berta ho descriuria com «intent fallit de barba». La Lara prossegueix l'examen: els llavis fins del noi i el seu nas sorprenentment esmolat donen un aire enèrgic a la seva expressió, que ell procura suavitzar amb la que, sens dubte, és la seva millor arma: el somriure.

Una arma que fa anar molt bé.

La Lara encara té temps d'abaixar la mirada per concloure la seva discreta inspecció: tot i que la taula tapa part de la seva figura, les espatlles estretes del noi permeten intuir una complexió poc atlètica. Vesteix

una camisa de quadres, texans —els ha arribat a veure abans que s'assegués—, i calça unes vambes negres.

El conjunt, tot i que no és espectacular, la motiva. La Lara decideix que en Wilde ha superat la primera prova. No obstant, pensa ser molt més rigorosa pel que fa a la resta. Al cap i a la fi, és ell qui li ha fet alimentar unes expectatives altes després de tantes confidències nocturnes. S'haurà de comprovar si està a l'altura en el cara a cara... i si ella també respon al que busca en Wilde. La nit tot just comença.

—Per fi ens coneixem —diu ell, mirant-la als ulls.

Parla amb aplom. No fa la impressió d'estar nerviós.

—Per fi *ens veiem* —correix la Lara—. Perquè encara no sé res de tu. Ni tan sols el teu nom de veritat.

En Wilde deixa anar una rialleta.

—Tens raó. En aquest joc has arriscat més que jo. Gràcies.

A la Lara li agrada la seva veu, d'una gravetat suau. D'aquelles que embolcallen com si fossin abraçades. Aquell noi serviria per ser locutor de ràdio. La noia no pot evitar preguntar-se com deu sonar un *t'estimo* d'una veu com aquella, un pensament que intenta treure's del cap. Com pot ser tan sentimental?

—Es nota que vas ser tu qui va posar les normes —li recorda.

—Va ser meva, la iniciativa, no?

—És fàcil fer el primer pas si ets anònim.

En Wilde es redreça a la cadira. No esperava retrets en el primer contacte real.

—Si no et sembla bé, per què vas acceptar?

—Per curiositat, però no t'equivoquis: si busques una noia submissa, ja te'n pots anar i tots dos ens estalviarem el temps.

La Lara prefereix semblar malcarada al principi, així camufla el seu nerviosisme. Tampoc està disposada a deixar-se arrossegat per una simple atracció física. El que l'ha portat fins allà, a arribar tan lluny en aquell joc, ha de ser alguna cosa més ambiciosa. I més equilibrada entre tots dos.

—Mai m'has semblat una noia submissa ni és això el que m'interessa —diu en Wilde—. T'ho prometo.

—Me n'alegro. Perdona, així no hi haurà malentesos.

—Hi estic d'acord. I doncs?

—Doncs no ho sé, potser em correspon a mi marcar el ritme.

Ell se la mira amb cautela. No comptava perdre el control tan d'hora.

—I això vol dir que...

—Que ha arribat el moment que siguis tu qui faci més passos. T'ha arribat l'hora.

Li toca a ell exposar-se, tal com ha començat a fer apareixent allà, mostrant-se per primera vegada. Tot i que la Lara no es conformarà amb això.

—Em sembla just —en Wilde s'aixeca, s'inclina cap a ella i, aquesta vegada sí, li fa dos petons a les galtes—. Em dic Gerard. Encantat.

—Ja sabia que eres català —somriu la Lara, malgrat que els petons encara l'han posat més tensa—. Les teves piulades.

—Però moltes les escric en castellà.

—El cinquanta per cent, més o menys.

—Ho has calculat?

La Lara arronsa les espatlles.

—L'única informació que podia aconseguir de tu era aquesta, així que he repassat el que has publicat a Twitter des que et vas obrir el perfil. No ets gaire actiu, potser per això tens pocs seguidors.

—Tenir res a dir i saber dir-ho en dos-cents vuitanta caràcters no és fàcil.

—Per a tu no, sens dubte. Després de les nostres converses em queda clar que necessites mil paraules només per saludar. És una cosa que m'encanta de tu —afegeix, per evitar confusions.

—Només m'enrotllo si l'altra persona m'interessa.

Mirada intensa, veu profunda que acaricia. La Lara reconeix que en Gerard té una manera molt eficaç de deixar anar compliments, tot i que no està disposada a posar-l'hi tan fàcil.

—Llavors, com t'he de dir? Gerard o Wilde?

La Lara està fent un veritable esforç per mantenir-se freda, gairebé calculadora. No encaixa amb la seva manera de ser, molt més apassionada i somiadora, però s'ha promès a ella mateixa —i perquè l'ha obligat la Berta— que seria prudent.

—Millor Wilde —respon ell—. Ens vam conèixer així, no? Mantinguem el misteri.

Treu el mòbil de la butxaca, un iPhone 7, en desactiva el so i l'aparta a un costat, tota una declaració d'intencions.

—D'acord —assenteix la Lara alhora que també col·loca el seu telèfon sense so damunt de la taula.

Mesurarà el veritable interès del noi en funció de la freqüència en què doni ullades a la pantalla del seu—. Ets de Barcelona? No m'has respost mai aquesta pregunta. Ja saps que jo visc aquí, però soc de Saragossa.

En Wilde sempre s'ha mostrat molt cautelós amb les seves dades personals.

—No, soc de Tarragona. De la zona de Valls —completa de sobte.

La Lara se sorprèn d'aquesta disposició a facilitar més dades, acostumada a l'hermetisme que ell ha anat oferint en les converses que s'allunyaven de les seves aficions, gustos o somnis. Deu ser que ha entès la seva queixa. Ho agraeix, però no s'oblida que de moment s'ha de cenyir a aquella primera fase de prova. Recupera el to d'interrogatori:

—No se't veu gens nerviós. Acostumes a quedar amb moltes noies d'aquesta manera?

En Wilde obre molt els ulls.

—És la primera vegada que faig una cosa així!

Sembla ofès. La Lara torna a contenir les ganes d'abandonar l'actitud distant, de disculpar-se per aquella rebuda. A cada minut que passa els sentiments que van néixer a través de la xarxa van ocupant més espai en el seu interior. Sí, es podria enamorar d'aquest noi. La trobada presencial només està confirmant el que ja ha començat a sentir per ell... Tot i que se l'havia imaginat amb un físic diferent.

Sigui com sigui, li ha costat ben poc acceptar la realitat.

—És que et veig tan segur, tan tranquil...

En Wilde sospira.

—Simple postureig, Lara. No te n'adones? M'estic esforçant per impressionar-te, això és tot. Ja em coneixes, tant que hem parlat...

—No, no et conec.

La Lara encara no abaixa la guàrdia.

—Doncs vull que ho sàpigues: per dins estic... espantat.

—Espantat? —ara és ella qui se sorprèn—. De mi?

En Wilde es mulla els llavis, titubeja i, per primera vegada, la Lara entreveu en el seu semblant un noi que mesura cada paraula, que no trepitja tan fort com aparenta.

—Em fa por cagar-la —admet—, que te'n vagis i no et torni a veure ni a parlar amb tu.

La Lara agafa aire.

—Jo sento el mateix, Gerard.

Li ha dit Gerard. Un error.

Tots dos es queden en silenci. No resulta fàcil sincerar-se ni mantenir una conversa en aquelles circumstàncies, quan ja s'han dit tantes coses des del refugi segur de les seves habitacions. Fer-ho cara a cara suposa tot un repte.

—Les converses presencials —diu la Lara—. Tot improvisació.

—I sense jugar a casa —en Wilde assenyala les taules del seu voltant—. Tampoc tenim aquell temps per pensar que ens dona l'haver de pitjar les tecles del mòbil. Tot i que no ho estem fent tan malament, oi?

—Crec que tu ho fas millor que jo.

—Per res del món.

La Lara descarta amb un gest aquest comentari.

—No cal que menteixis, sé quins són els meus punts dèbils.

Es pregunta si ha sonat massa desagradable. Aquesta vegada no era la seva intenció.

—Sempre podem comunicar-nos per WhatsApp... —en Wilde no sembla molest, conserva el somriure—. No seríem els primers que s'envien missatges des de la mateixa taula.

—Em veig molt capaç de fer-ho, així que no hi insisteixis —la Lara li fa un cop afectuós en un braç, la qual cosa constitueix un primer apropament que ell capta—. Si hem tingut el valor de quedar, segur que sobreviurem a una conversa real.

—Hi estic d'acord.

Es tornen a quedar callats.

—No comptava començar tan fort —en Wilde prova ara amb l'estratègia de la franquesa—. Però m'agrada que no et tallis, que siguis directa.

—És que no ho soc —ella remena el cap—. Avui, pel que sembla, la nit va de posturejos.

Tots dos riuen. De mica en mica, l'ambient entre ells es va relaxant.

—Et va bé si demanem alguna cosa per guanyar temps? —suggereix la Lara—. Segur que així se'ns acuden temes de conversa inofensius.

—Bona idea! Me n'encarrego jo —en Wilde s'aixeca—. Què vols prendre?

La Lara decideix que es deixarà convidar. Considera que s'ho ha guanyat per la seva aposta cega per en Wilde. Com bé ha dit ell, és la que més ha arriscat en acudir a la cita.

—Un McMenú de pollastre amb patates fregides i una Coca-Cola.

—Mida?

—La normal, gràcies.

En Wilde s'allunya rumb a la fila de les caixes. Llavors, la Lara opta per deixar aparcada la seva tendència al romanticisme i aprofita per completar l'anàlisi física del noi: els pantalons li queden bé, són molt ajustats i li marquen unes bones cames.

—Bon cul —afegeix en un xiuxiueig—. La Berta estaria orgullosa de mi.

Sí, en Wilde no està malament. No està gens malament.

La Lara consulta l'hora que marca el telèfon. La seva amiga deu estar pendent del seu per si ha de córrer a rescatar-la.

—No caldrà —xiuxiueja, mentre prem el número de la Berta—. De moment, la cita continua.

Penja després d'haver sentit el so de la trucada a l'altra banda de la línia. Això alliberarà la seva amiga, que ha quedat més tard per anar a una discoteca coneguda. «A veure si t'ho passes tan bé com m'hoestic passant jo, Berta», pensa. A continuació, fixa la vista en l'entrada. No aconsegueix ignorar l'amenaça d'en Jordi. I si s'ha assabentat de la trobada i apareix per allà? Potser fa setmanes que la controla... Fins i tot ha pogut seguir-la.

Absorta, no s'adona que en Wilde ha tornat amb la safata del menjar.

—Lara?

Ella es gira en sentir aquella veu que tant la impressiona.



—Perdona, estava distreta.

En Wilde s'asseu i reparteix el contingut de la safata entre tots dos.

—Estàs pendent de l'entrada des que he arribat. Què passa?

De manera que ho ha notat. A la Lara li encantaria dissimular millor.

—Recordes que fa unes quantes nits et vaig parlar del meu ex?

—Sí, aquell tal Jordi. Dinou anys, alt, treballa en un taller. T'està empipant? —el to d'en Wilde es torna dur—. Si apareix per aquí per molestar-te...

—Tranquil, suposo que soc una mica paranoica. Fins ara no ha arribat tan lluny.

Tot i que ella tampoc havia arribat tan lluny amb un noi des que van tallar, pensa amb angoixa.

—I doncs?

—Em continua trucant i enviant missatges, res més. Passa que... —no li ha de continuar amagant una cosa així—, és que fa poc em va dir que si surto amb un altre... es matarà. Ha sigut la seva última estratègia: el xantatge emocional. No t'ho vaig voler explicar quan vam parlar. No em vaig atrevir.

En Wilde, que estava a punt de beure, ha aturat el seu moviment. Deixa el got damunt de la taula.

—Però no ho devia dir seriosament...

La Lara pensa uns segons la resposta.

—És ben capaç de fer-ho.

Ja ho podria haver fet, en realitat. La Lara no ho diu, però fa dos dies que ha deixat de rebre missatges del seu ex. Casualitat? I si l'ha estat espiant per la xarxa

i s'ha assabentat de les seves converses amb en Wilde o fins i tot de la seva cita? Potser ha pogut arribar a interpretar algunes de les seves darreres piulades, en què insinuava novetats en la seva vida. La Lara no sap si sentir alleujament o inquietar-se davant de la manca de notícies d'en Jordi.

—El que faci aquest tio no és responsabilitat teva, Lara.

—Però imagina't que...

En Wilde li endevina els pensaments:

—No seria culpa teva —insisteix—. Això és el que ell vol que creguis, senzillament. No l'hi permetis, la seva vida ja no té res a veure amb tu.

La Lara entén aquest argument. Se l'ha repetit moltes vegades durant els darrers dies, però la ruptura és massa recent. En Jordi encara li ronda molt pel cap i no suportaria pensar que ha provocat de cap manera la seva mort.

—Això és just el que vol que sentis —en Wilde li llegeix els ulls amb precisió—. No li segueixis la veta.